

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

Του Χ. ΜΑΓΚΟΚ

Όταν έκείνοι που έκοψαν το σχοινί και το έβγαλαν από το λαϊμό έκαινον που έπληξε ν' αυτοκτονήση, ό μάριμπα—Τίο το τράβηξε κρυφά κοντά του.

Έπειτα καθώς οι χωρικοί μαζεύονταν γύρω στον άπελπισμένο και προσπαθούσαν μάταια να τον φέρουν στά καλά του, τόχωσε κάτω από τη μπουζα του.

Ό Μπαμπάς—Τίο είχε τό όνομα ότι έμιάζευαν ότι έβρισκε μπροστά του. Καθώς ήταν φτωχός, ότι δήποτε να είναι άξιζε γι' αυτόν.

Άλλά σήμερα, δέν ήταν βέβαια ή άξία του κομματιού έκείνου του σχοινοί, που τον έκαμε να διαπραγή τη μακήριον αυτή λαθροεργία. Άπλοούστατα-αεφάρθηκε :

« Δένε πως τό σχοινί που χρησίμευσε για κρέμασμα φέρνει γούρι.»

Περσιότερο λοιπόν από πρόληψη παρά από έλπίδα κέρδους έχωσε τό σχοινί κάτω από τό μπουζα του.

Και μία φορά που τό πήρεν, έκρινε άγώφελο να μείνη κοντά στον αυτόχειρα που πέθαινε και κρυφά γάθηκε στην καλύτερα του.

Οί μέρες περνούσαν κανονικά και θά έπρεπε να ήταν κανείς τόσο βλακωδώς ευλαστος όσάν τον μάριμπα—Τίο για να ποδιόσει γούρι στό σχοινί. Η άλήθεια είναι ότι εξακολουθούσε να είναι ένας άλήθης όπας και πρώτα.

Μολτατα ή ζωή του φαινόταν όμορφότερη και εύκολότερη. Με άλόγητη επιτασούνη προς τό σχοινί του κρεμασμένου περιμενε κάθε μέρα την πραγματοποίηση κάποιας ανέλισης: τύχης : ή να τό πέρη τό λαχέτο ή να βρη κάτι που από τη μία μέρα στην άλλη θά τον έκανε πλούσιο. Κάτι από την χαρά του φαινόταν στό ξεραμένο του πρόσωπο. Οί χωρικοί παρετήρησαν τη μεταβολήν αυτή και μιήκαν σε ύποψίες. Τι γεγονόσ συνέβη στον τανακογιάφιην αυτόν για να φαινετα λοιπόν έτσι χαρούμενος ;

Άρχισαν να του κάμουν ύπανιγμούς.

— Σάν πολύ χαρούμενος φαίνεσαι μάριμπα Τίο, του έλεγαν, πώς και σου ήθεε καμιά κληρονομία ;

Άπαντούσαν ειρωνικά :

— Μπορεί και να μη γελιόσαστε, κάποια κληρονομία, ή κάτι τέτοιο.

Έπειτα κοίταζε κατάματα αυτούς που ρωτούσαν, έτριβε τά χέρια του και έφενγε, τοιμτώντας τά γέριχα χελια του, που συσπόνταν σε αινιγματικά γέλια.

— Είναι πολύ χαρούμενος, κάποιο θησαυρό θά βρήκε, έλεγαν οι χωρικοί.

Άλλά όσο και άν τον κατασκόπευαν, ούτε ίχνος δέν ανέκάλυπταν από την χιμαρικιάν αυτήν περιουσία, που ύπηρχε μόνο στη φαντασία του γέρου—Τίο και αυτή για τό μέλλον.

Αυτό δέν εμπόδιζε τον μάριμπα—Τίο να νάναι ευχαριστημένος: σάν να ύπηρχεν ή περιουσία εις την πραγματικότητα. Κάθε μέρα σκεπτόταν τά λεφτά που θά του έφεναν τό σχοινί του κρεμασμένου. Και τά ίδια όνειρεύονταν και στον ύπνο του, καθώς κοιμόταν πάνω στό πολύτιμο σχοινί, που τό έβραζε κάτω από τό προσκέφαλό του. Όσο φιλόργουος και άν είναι, άν είναι πλούσιος, ποτέ δε θά φίλαγε καλύτερα τους θησαυρούς, που έλεγαν και οι χωρικοί τώρα ότι είχε.

Ήταν ή νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων όταν ζούνη-σεν άπότομα απ' τά χρυσά του όνειρα άπό ένα τριζύμο, άκολουθούνο από ένα κρότον.

Άνασκήθηκε και άνοιξε τά μάτια χωρίς να διακρίνη τίποτε άλλο από τό μάτο σκοτάδι.

— Γάτα !... Γάτα !... εφώναζε, γιατί αυτήν απέδοξε την αιτία της φασαρίας που γινόταν.

Τό να ύποθέση κανείς ότι κλέφτες κατόρθωσαν να παραβιάσουν την φτωχική πόρτα που που δέν είναι και τόσο στερεά, για να μπου μέρα στην έξαινήνη κατοικία του, είναι πράγμα τόσο παράλογο ώστε ή ιδέα δέν του ήλθε καν εις τον νουν.

Τι θά έρχονταν να παρουν οι κλέφτες απ' αυτόν ;...

Ύστερα από την πραγματοποίηση του τυχερού κέρδους: που έπεριμενε, θά ήσαν πιθανόν δικαιολογημένοι να τον επισκεφθούν. Άλλά επί του παρόντος: δέν ύπηρχε τίποτε κάτω από τη στέγη του για να τό κλέψουν.

Όσοτε δέν άνησυχούσε καθόλου και κατελήφθη από μάν πραγματική κατάληξη όταν είδε ένα φως να πετάγεται μέσα από τό σκοτάδι και να πλησιάζη στό κρεβάτι του. Τό φως αυτό του έφα-

νέρος δύο σιλουέτες: σκεπασμένες; με μανδήλια δεμένα γάτω από τά μάτια τους.

Οί δύο μορφές έσκυφαν μαζί επάνω του. Ένα χέρι του έφώξε επάνω στό γεροντικό πρόσωπό του την λάμψην μιάς ηλεκτρικής λάμπας και μία υπόζωφος φωνή εφώτισε :

— Που κρύβεις τά λεφτά σου γέρο ;

— Δνώ άλλα χέρια τον άπαζαν από τον λαϊμό και τον εσφιγγαν.

— Δέν έχω λεφτά ! μουρμούρισεν ό μάριμπα Τίο, τρομαγμένος.

— Δέν θέλεις να μάς τό πής, παλιότομορο ; θά σε κάνουμε να τό πής ! φηθόρισε μιά άγρια φωνή.

Οί δύο αυτοί άγνωστοί τον άρπάξαν και τον πέταξαν κάτω.

Έπειτα τον ξανάραξαν από τό γυακά τόσο τραχειά που τον μύτωσαν. Τό λαϊμό.

— Θά μάς πής; που τά κρύβεις; θά μάς πής ;

Είταν άδύνατο πιά να φωνηθ. Κεπειδή δέν είχε λεφτά για να τους πει σε ποιό μέρος τάκρυβε, τά ζυγίματα βαριά έφεταν πάνω στο χορμί του.

Οδησιάζοντας από τον πόνο, έλεγε :

— Δέν έχω λεφτά.... Τίποτε !... Αυτή είναι ή άλήθεια ! Τό ξε-

δουν όλοι !...

— Παλιοφρέτη ! Τό ενάντιο ξε-

δουν ! Βρήκες θησαυρό.... Πές μας που τον κρύβεις.... Πρέπει να σου κόψουμε τά πόδια για να λυθη ή γλώσσα σου ;

Κι' ενώ τον έδεχναν άγρια, ό γέρος έλεγε :

— Δέν έχω τίποτε.... Σας τάπα... Τίποτε.... όρκίζομαι ! Τό όρκίζομαι !

Κι' ενώ ό ένας από τους άγνωστους έφαγγεν στην καλύτερα του ό άλλο, δέν έχτυπούσαν αλύτητα.

Άλλά από τό ψάξιμο δέν έβρήκε τίποτε. Ό άγνωστος δέ βρήκεν άλλο από τό σχοινί του κρεμασμένου που είχε τη θηλειά ακόμη στην άκρη του.

Άγριος, με τό σχοινί στό χέρι, πρόστιξε τό μάριμπα-Τίο.

— Δέ θά μιλήσης ;... Μιά.... Δνώ... Τρεις.... Έτσι ; ούτησε σκρόντας για να περάση τη θηλειά του σχοινοί στο λαϊμό του.

— Λέο την άλήθεια, φώναζεν ό γέρος θλιβερά. Δέν έχω θησαυρό έδω.... Έχω μόνο τό σχοινί αυτό.... τό σχοινί του κρεμασμένου.... για να μω φέρη γούρι.

Ό άγνωστος έβαλεν τά γέλια.

— Για σου φέρη γούρι ; Ε λοιπόν τό κατάφερες, είπεν ό ένας από τους δύο. Θά σου φέρη σ' άλήθεια

γούρι !

Τό πρωί οι γείτονες, έκοβαν για δεύτερη φορά τό ολέθιο σχοινί.

Άλλά τη φορά αυτή τά σήμα του μάριμπα Τίο κρεμόταν στην άκρη του... H. C. Magog

*

ΕΝΑΕΡΙΟΝ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ

Ένας Άγγλος έκατομμυριούχος, ό z. Φαίν, κατοικών εν Γνω-ναζούατφ του Μεξικού, άρχισε να οικοδομή μεγαλοπρεπές έναερίον άνάκτορον, τό όποιον θά έχη ύψος έκατόν μέτρον και τά περισσότε-ζήματα από κήπους άπειρόντων, ένθυμίζοντας τους περιφρούς «κρεμαστούς κήπου» της Βαβυλώνας, εις τους όποιους ή ανάβασις θά γίνεται διά γυμνασίου άσαστέ.

Τό έναερίον αυτό άνάκτορον, τι όποιον θά όνομασθί «Άνά-κτορον της Σεμιράμιδος» θά διατελεί σε τηλεφωνικήν συγγονωνίαν προς την πόλιν, τό ύδωρ δε θά διοχετεύεται σ' αυτό εκ πηγής, την όποιαν άγόρασε ό z. Φαίν. Τό περιεργότερον είναι ότι τό άνάκτορο αυτό, τό όποιον θά ύπομιαστάσουν γυμνασιαία σιδηρά στήλια, θά κατασκευασθί καθ' όλοκληρίαν από... ναστόχαρτο !

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Πανηγυρικόν, είκοσιπετασέλιδον, με πολύχρωμον έξοφυλλον, με έσοπερικήν διατέλιον δίχρωμον καλλιτεχνικήν είκόνα, με θανμασίαν, διαλεχτήν όλην. Προσηγορικάτα διηγήματα, ποιή-ματα, ανέκδοτα, περιεργά, άστεια, ιστορικά, σελίδες, δημοτικά τραγούδια, μιά χαριτωμένη ήθογραφία του x. Σταμ. Σταμ. με γελιοσυφάριος του, ένα ανέκδοτο διήγημα του άειμνήστου Πλάτωνος Ροδοκανή κ.τ.λ. κ.τ.λ.